

for, også på EU-niveau, og derfor skal vi arbejde for øget åbenhed. Det er til gavn for borgerne, men det er også til gavn for EU selv, for så sikrer man, at beslutningsprocesserne er præget af lighed, rimelighed og retfærdighed.

Men jeg mener, at Enhedslisten med det her beslutningsforslag lægger op til en lidt for fundamentalistisk holdning til åbenhed, en slags åbenhed for enhver pris, og det kan vi ikke tilslutte os.

Vi er nemlig ikke enige med Enhedslisten i alle de konkrete forslag, de fremsætter. Vi konservative kunne faktisk godt frygte – for nu at citere hr. Keld Albrechtsen selv – at man skyder sig selv alvorligt i foden. Der vil jo altid være behov for, at der er en mulighed for at diskutere ting af en sådan fortroligheds karakter, at det vil være at modarbejde nationens interesser, såfremt disse dokumenter skal være offentligt tilgængelige.

Vi ved jo, at man i forbindelse med de diskussioner, der er om forsvarsdimensionen, om forholdet til NATO, må sikre en integritet og fortrolighed for dele af informationsudvekslingen.

Og jeg vil sige til Enhedslisten, at såfremt man gjorde det til et krav, at alle papirer, også den slags fortrolige papirer, som i dag er fortrolige, skulle frem i al åbenhed, så ville det jo blot medføre, at den pågældende organisation, der er pålagt åbenhed, ville blive koblet af informationsstrømmen, og så kunne man faktisk ikke bruge åbenhed til en disse.

Det er derfor en balanceakt, når vi diskuterer åbenhed, men vi er ganske enige med bl.a. de socialdemokratiske ordførere og udenrigsministeren i, at vi må prøve at begrænse undtagelsesmulighederne mest muligt, for vi ønsker faktisk også så meget åbenhed som overhovedet muligt.

Vi er heller ikke enige med Enhedslisten i, at vi skal have uafhængige embedsmænd til at sidde og nørkle med alt det her. Det må selvfølgelig bero på en konkret vurdering.

Under alle omstændigheder er vi tilfredse med, at vi allerede nu er inde i en proces i forhold til Europaudvalget, hvor vi blev grundigt orienteret, men det er naturligvis klart, at jeg fra Det Konservative Folkepartis side må give udtryk for, at den konkrete stillingtagen til Kommissionens endelige forslag og det, man forhandler sig frem til, først kan ske i det øjeblik, vi skal afgive mandat i Europaudvalget.

Vores generelle holdning er dog, at vi skal arbejde for mere åbenhed, arbejde for så få undta-

gelsesmuligheder som overhovedet muligt. Så tror jeg faktisk, at vi ikke kun gør Danmark, men også resten af EU en tjeneste.

Anne Bastrup (SF):

Det her er en svær sag. SF støtter beslutningsforslaget, og vi synes, det er godt, at Enhedslisten er kommet med det, således at vi har haft mulighed for at få den her debat.

I virkeligheden havde det nok også været en meget god idé, som fru Charlotte Antonsen kom med lige før, at vi rent faktisk tog en debat om forordningen, altså forhåndsudkastet plus – beklager – den betænkning, som Parlamentet er kommet med, for i virkeligheden er der, således som jeg kan forstå på vandrørerne fra Parlamentet, ved at blive lavet en aftale mellem Parlamentet og Kommissionen, som rent faktisk vil gøre det endnu værre, således at det forordningsudkast, der ligger her nu, bliver endnu værre, når det engang bliver sendt til Ministerrådet.

Så samlet har vi i Danmark et problem, hvis det er, at vi vil bevare åbenheden, når vi så også betænker, at der jo i forordningen står, og det er også beskeden fra Amsterdamtraktaten, at man skal fastholde loyalitetsprincippet, og at de enkelte lande skal være loyale over for de beslutninger. Vi kan huske journalisterne fra Sverige, der fik en over næsen, fordi de fik dokumenter fra den svenske regering, som var fortroligstemplede i EU.

Det betyder så, at vi på sigt kan risikere, at vi også skal have en strammere fortolkning af offentlighedsloven. Jeg tror, det er en god idé, at vi tager vores temahøring. Jeg tror altså, at vi måske derudover skal tage en diskussion om det forslag, som fru Charlotte Antonsen kom med, om her i Folketinget at tage en diskussion, når vi har det samlede overblik over, hvad det er, der skal ske i Ministerrådet.

Naturligvis skal det være sådan, at det mandat, vi giver udenrigsministeren, når vi sender ham sydpå eller østpå, skal være i fortrolighed, ellers kan han jo ikke gebærde sig. Men jeg tror, at vi i stedet for at skændes med hinanden om, hvem der er bedst til at komme med et forslag, skal prøve i fællesskab at få presset det her system, som jo desværre er ved at blive overvæltet af Europa-Parlamentet, til at støtte det svenske formandskab i at komme så hel ud af denne her sag som overhovedet muligt.

Det er farlige sager, vi er oppe imod, og jeg tror, på trods af at jeg ved, at der er et socialdemokratisk gen, der siger, at man ikke kan støtte